
DIENST op 28 april 2024, 10 uur
Doopsgezinde Gemeente Aalsmeer

Orgel/Piano: JR Kerkenraadslid: Tilly Overbeek
Opname en Regie: Commissie techniek
Voorganger: Paulien Walch

Thema: ons heden, onze toekomst of: "Waar gaan we eigenlijk heen?"

Opening: Kerkenraad, ontsteken van kaars en kaarstekst

Zingen, lied 829, alle verzen

Bemoediging

Omdat u er altijd was, bent en zal zijn, voelen we intense dankbaarheid voor alles wat ons ten deel valt, alles wat we mogen geven en nemen. Wij wensen dat eenieder toe. Daarom mogen we blij zijn en de rust en de vrede ervaren. Dit durven we te zeggen, in het vertrouwen op de onuitsprekbare naam van de Eeuwige, die zich in ons laat zien in de geest van de liefde. Amen

Zingen, lied 701, alle verzen

Inleiding

Goedemorgen allemaal, hier in de kerk en thuis,
We zongen zojuist over de liefde die ons voorgaat, de Geest die ons geleidt en ons verlangen vervult..... en hoop, als erfenis om door te geven. En dat doorgeven, daar wil ik het graag met jullie over hebben vanmorgen.

Hoe een mooi toeval was het dat wij enige weken geleden op Terschelling de boekhandel binnen liepen en daar een nieuwe uitgave van Toon Telligen zagen liggen, met de titel: "Waar gaan we eigenlijk heen?" Ik had gelijk het onderwerp van vanmorgen te pakken! En natuurlijk het boekje gekocht. Ik hoop dat u mij vergeeft dat de Bijbel vanmorgen er wat karig vanaf komt, maar Telligen weet toch ook soms echt de kern te raken waardoor je aan het denken wordt gezet. En: onze voorzitter Leo Bakker drukte ons op het hart, toen de nieuwe Commissie Toekomst voor het eerst bij elkaar kwam, om "out of the box te denken" wat dat ook moge betekenen; nou ik vind dit er aardig dichtbij komen want Ik lees straks een verhaal uit het nieuwe boekje van Toon Telligen. Telligen schrijft zoals velen van jullie wel weten, dierenverhalen over vaak filosofische onderwerpen die soms ontroeren, aan het denken zetten, vol humor. En het is maand van de filosofie!

Misschien kan u zich nog herinneren dat onze lieve ds. Mieke Wierda, meerdere keren Toon Telligen op de kansel heeft voorgelezen, en met haar onvolprezen toewijding en humor in gedachten, zal ik dat straks ook proberen. Laten we samen bidden.

Gebed

Lieve God,

Vanmorgen zijn we er weer, zijn we weer bij elkaar om te delen, te luisteren en te zingen over het leven, over de liefde, over de Eeuwige, zoals wij u vaak noemen, God, en voor velen van ons bent u niet ver weg maar in ons, en met ons. Uw Geest, zoals in het zojuist gezongen lied,

die ons geleidt, en ons verlangen vervult. Soms lukt dat, maar dat gaat alleen als wij ons openstellen voor u, en voor elkaar, maar ook voor onszelf. Dat proberen we hier te doen, in Jezus' naam,
Amen.

Zingen, lied 783, alle verzen

Lezing

We lezen voordat we aan Tellingen beginnen, eerst een prachtig stuk uit Prediker 3, vers 1 t/m 8. Alles heeft zijn tijd. Deze tekst stamt uit de 3^e eeuw voor Christus en wordt toegeschreven aan Koning Salomo. Het zijn wijze, haast filosofische gedachten, die net zo goed nu zouden kunnen zijn opgeschreven. De afstand tussen ons mensen en God in dit vers is zo groot, Prediker zegt eigenlijk: alles overkomt ons. Dat is niet mijn opvatting en ik denk voor velen van jullie ook niet. Zelf stem hebben in en invloed hebben op wat je meemaakt is meer van deze tijd. Toch geeft het wonderlijk genoeg een bepaalde rust, een soort overgave, als je deze tekst leest. Dat komt ook door de manier waarop dit gedicht, want dat is het eigenlijk, in elkaar zit. Steeds in groepjes van vier zinnen, met daarin steeds een tegenstelling. Na deze lezing zingen we lied 845, alle verzen.

Prediker 3 vers 1 tm 8

Zingen, lied 845: Tijd van vloek en tijd van zegen, alle verzen

Overdenking

In de krant Trouw stond en ik citeer: "Echt filosoferen gaat het best via verhalen, laat Toon Tellingen ons zien. Filosoferen is niet alleen nadenken, maar ook stekelige vraagstukken durven doorvoelen en verdrietig, verbaasd en verheugd kunnen meevoelen meteen introverte egel."

Uit "Waar gaan we eigenlijk heen" van Toon Tellingen lees ik u nu het verhaal met de titel: Zekerheid. Egel schrijft een brief aan Eekhoorn:

Beste Eekhoorn,

Voor mijn verjaardag wil ik maar één ding. Ik heb daar heel lang over nagedacht. Ik weet niet hoe je aan dat cadeau kan komen en ik vraag het aan jou.

Het is: de zekerheid dat de zon 's ochtends altijd weer opgaat. Als ik 's nachts in het donker thuiszit en niet kan slapen, dan het is soms zo donker dat ik niet kan geloven dat hij weer op zal gaan. Dat wil ik wél geloven! En nog liever, zeker weten.

Is dat een raar cadeau? Denk je dat jij daaraan kunt komen? Wil jij dat geven? Het moet wel de goede zekerheid zijn. Niet die van de maan of die van de winter.

Meer wil ik niet. En ik wil ook niet dat er verder nog iemand op mijn verjaardag komt. Drukke stoort altijd zo. Maar ik maak wel een taart. Voor jou. Een beukennotentaart. Is dat goed?

Groet,

De Egel.

De volgende dag kwam de eekhoorn op de verjaardag van de egel. Hij had na lang zoeken de zekerheid gevonden. In het struikgewas onder de eik pakte de egel met trillende vingers het

cadeau uit. “Is dit nu die zekerheid?” vroeg hij met glinsterende ogen. Het was maar een klein, onooglijk cadeautje. Het had zo weg kunnen waaien of iemand had er per ongeluk iets op kunnen zetten en dan had niemand het terug kunnen vinden. “Ja,” zei de eekhoorn. De egel bekeek het cadeautje heel lang en borg het toen voorzichtig op tussen zijn scherpste stekels, zodat niemand er ooit bij zou kunnen.

“Zo”, zei hij. “Laat het vannacht nu maar donker zijn, eekhoorn”.

De eekhoorn knikte en ging in het gras zitten naast de beukennotentaart. De egel ging aan de andere kant zitten. Zo vierden ze feest.

Zekerheid. Zekerheid zouden we graag willen hebben, over heel veel dingen. In ons werk, in onze relaties, over het weer op vakantie, op geen leuke band krijgen tijdens een fietstocht, het krijgen van een kind, het niet krijgen van een kind, het oplopen van een nare ziekte, en zo kan ik nog wel even doorgaan. Zekerheid is houvast. De egel durft weer te slapen omdat hij gelooft dat hij nu zekerheid heeft dat de zon morgen weer opkomt. Het is een prachtige metafoor voor ons mensen.

Wij geloven, ieder op onze eigen manier in deze gemeente, dat er meer is tussen hemel en aarde, de een heel duidelijk omschreven, de ander veel meer op een spirituele manier en alles er tussenin, dat maakt onze gemeente naar mijn idee erg fijn om bij te horen, je bepaalt je eigen koers maar er is een gemeenschappelijke zekerheid. Namelijk dat we het allemaal ook niet weten maar het wel geloven!

In wezen is dat wat de egel tussen zijn stekels heeft verstopt hetzelfde. Het houdt ons op de been en zorgt dat we niet kopje onder gaan.

Allemaal leuk en aardig, maar hoe kunnen we ervoor zorgen dat deze manier van geloof beleven, vooral ook tijdens de zondagochtend, in onze doopsgezinde gemeente doorgaat, en doorgegeven blijft worden? Hoeveel tijd krijgen we daarvoor? Wie willen het horen? Tijd om te zoeken en te bewaren. Omdat we het zo belangrijk vinden dat dat gebeurt, omdat we er het nut van inzien, we de behoefte voelen, anders zaten we hier niet. De zekerheid hebben we, dat we dat willen. De zekerheid van ons geloof zit nog lekker verstopt tussen de spreekwoordelijke stekels van de egel en niemand kan daar aankomen.

Vers 6 uit Prediker 3 zegt:

“Er is een tijd om te zoeken, een tijd om te verliezen, een tijd om te bewaren en een tijd om weg te gooien”. Het spijt me voor Prediker trouwens, maar er in onze gemeente zijn weinig dingen die we op dit moment willen weggooien!

Tijd is in de periode dat dit werd geschreven niet letterlijk tijd, maar eerder: moment. Een moment om eens na te denken over wat wij hier hebben en wat we niet willen verliezen, maar bewaren. Niets blijft altijd hetzelfde, zelfs drie eeuwen voor Christus wist men dat al.

Maar: wij, als gemeente in Aalsmeer, willen zo ontzettend graag dat alles zoveel mogelijk blijft zoals het was of in ieder geval dat die veilige, warme plek, blijft. Naar aanleiding daarvan kunnen we ons afvragen, vroeg ik me af:

Waarom willen we dat eigenlijk? Wat is zo bijzonder aan deze plek, dat we er helemaal een commissie Toekomst voor hebben opgetuigd, zoals velen van jullie op de gemeentevergadering afgelopen week hebben kunnen vernemen? Als er in de toekomst steeds minder mensen naar een kerkdienst komen, en niet alleen bij ons maar dat speelt natuurlijk in de meeste andere kerkgemeenschappen... het is echt moeilijk om daar nou een antwoord op te geven. En dat is gek want het voelt zo zeker. De zekerheid dat het goed is hier. Maar wat is dat dan? Wat is hier anders dan een klaverjasclub, het zangkoor of het café op de hoek? Pretenderen we niet een beetje te veel?

Proberen jullie voor jezelf nou maar eens te verwoorden waarom de Doopsgezinde gemeente Aalsmeer zo bijzonder is, zo bijzonder dat u vindt dat die moet blijven, tot in lengte van dagen. Dat valt niet mee, verder dan woorden als: gezelligheid en aandacht of diepgang en traditie komen we vaak niet en dat zijn allemaal dingen die we ook op een andere manier kunnen ervaren, zoals ik net zei, bij een club of koor bijvoorbeeld. Bovendien zijn veel mensen in onze gemeente niet zo van de woorden maar meer van de daden. Er gebeuren in onze kerk heel veel dingen naast de zondagsdienst. Kringen, lezingen, koren, eetgroep, quilten, handwerken, vergaderingen te veel om op te noemen!

Soms lijkt het hier wel een soort buurthuis. Een buurthuis heeft natuurlijk een enorm belangrijke functie voor de gemeenschap, de buurt, om naar elkaar om te kijken, voor elkaar te zorgen, plezier te maken, informatie te verkrijgen over van alles en nog wat. De buurtbewoners komen naar het buurthuis, de hele week is het buurthuis open en iedereen is welkom. Ik zie haast geen verschil met onze kerk! Maar dan komt er iets anders om de hoek kijken, iets waar geen buurthuis aan kan tippen, en dat is voor mij de zondagochtend. En ik weet zeker voor meer van jullie.

Dit is eigenlijk ons buurthuis 2.0! Voor degenen die deze uitdrukking niet kennen: 2.0 staat voor: iets extra's, iets want anderen niet hebben, iets bijzonders. En die 2.0 komt door de zondagsdienst, wat mij betreft. Ik kom lang niet elke zondag, maar dat zegt niets over de waarde die het voor me heeft.

Het feit dat we hier op zondagochtend het hebben over heel oude en iets minder oude verhalen uit de Bijbel, over wat Jezus ons heeft voorgeleefd, hoe we daar mee omgaan, over alle vragen die dat oproept, het feit dat we worden losgetrild van de dagelijkse beslommingen, het feit dat we samen bidden en zingen, het zijn kostbare momenten.

Het verheft mij, het maakt me vaak weer een beetje schoon, als het ware.... Daar kan geen club of koor tegen op. Echt niet. Het liefst zou ik willen dat iedereen om mij heen, familie, vrienden, collega's dat ook zouden meemaken...

Soms gaan er stemmen op om die zondagochtend te verplaatsen naar een later tijdstip, of naar de middag, of zelfs naar een doordeweekse dag, of om en om, of 1 x per maand op een ander tijdstip, zodat dat meer mensen aantrekt misschien. En: om diezelfde reden: Waarom altijd op zondag? Rustdag, die in de Bijbel staat, traditie, altijd zo geweest, iedereen is vrij enz....

Misschien moeten we het gewoon eens proberen, een ander tijdstip.....of een andere dag, kijken of dat meer mensen trekt.... dat dan die vrienden, collega's en die familie misschien wel een keertje de stoute schoenen aantrekken en een dienst meemaken! Ik ben daar niet heel optimistisch over dat dit gaat gebeuren maar het één sluit het ander niet uit... en zoals ik al eerder Leo Bakker citeerde: "Out of the box" denken!

Het cadeau dat eekhoorn aan Egel gaf, de Zekerheid, zorgde ervoor dat Egel niet meer bang hoefde te zijn dat de zon niet zou komen de volgende dag. Ik vind dat toch wel heel erg lijken op de zekerheid die ik heb gekregen toen ik werd gedoopt, nu alweer 26 jaar geleden. De Zekerheid, dat ik er van God mag zijn, en in mijn geval niet verstopt zoals bij de Egel tussen haar stekels. Bij mij komt de zon elke dag weer op. De Zekerheid zit in mij, draag ik met me mee, en ik wens jullie dat ook toe, dat God ons draagt, door alles heen, terwijl Jezus de weg wijst.

Amen

Muziek

Open ruimte**Gebed**

Lieve God,

Omdat Uw liefde zo groot is bidden wij voor iedereen. Voor alle mensen die onderweg zijn, in letterlijke of figuurlijke zin. Het leven zelf is een reis, voor de een zwaarder dan voor de ander, het ene moment lichter dan het andere. We bidden voor iedereen die onderweg op een moeilijk punt is aangeland, die ziek is, die elkaar verliest, die zich alleen voelt, door mensen verlaten en ontheemd. U kent ons allemaal en vindt ons op Uw weg.

Boor de kracht in ons aan om te doen wat nodig is om een goed mens te zijn voor elkaar en voor onszelf maar vooral ook voor onze aarde, die onze zorg zo nodig heeft. Geef ons moed en hoop om door te gaan in deze tijd van oorlog en geef ons een tijd voor vrede.

Stil gebed

Laten we nu samen stil zijn en onze gedachten de ruimte geven over wat we niet hardop kunnen of willen zeggen.

Onze vader**Collecten 1 en 2****Zingen, slotlied 1005****Zingen: Zegenbede: lied 415 alle verzen**